

Arrest

nr. 247 507 van 15 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 17 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSENS, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen op 5 september 2019, diende op 6 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 25 september 2019 nam de Dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 21,5 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar.

1.3. Op 18 augustus 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 19 augustus 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 06/09/2019
Overdracht CGVS: 02/01/2020*

U had op 18 juni 2020 van 13.33 tot 17.04 uur een persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de Somalische taal machtig is. Uw advocaat, meester Martine Gatunange loco Christophe Desenfans, was bij dit onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit, bent u geboren in Mogadishu en maakt u deel uit van de minderheidsclan Boon. U ging gedurende één jaar naar school en werkte nooit. U zorgde voor uw broers en zussen wanneer uw moeder aan het werk was.

U werd door de andere inwoners van uw wijk gediscrimineerd omwille van uw afkomst als Boon en mocht bijgevolg niet mee voetballen met hen. Enkel wanneer één van hen moe was, mocht u meedoen. Ook groepeerden de kinderen van een grotere clan zich wanneer u met iemand vocht, waardoor u niet tegen hen in kon gaan. Tevens noemden ze u regelmatig Boon en namen ze uw goede plaats af wanneer u naar de voetbal wou kijken.

In augustus 2017 begon u een relatie met een buurmeisje dat behoorde tot de Abgalclan, die in de meerderheid is in uw wijk.

In maart 2018, nadat jullie ongeveer zeven maand samen waren, kregen haar broers een vermoeden over jullie relatie. Ze hadden u namelijk samen met haar zien wandelen. Toen ze u hierover aanspraken, zei u dat u gewoon op straat aan het lopen was.

Enkele dagen later kwam u uw vriendin op straat tegen toen ze op weg was om graan op te halen bij de graanmachine. U liep met haar mee en toen u terug naar haar huis wandelde, kwam haar broer net buiten. Hij keek u kwaad aan en toen u haar beide broers later die dag opnieuw tegenkwam, spraken ze u aan. Ze zeiden dat ze u niet opnieuw met hun zus wouden zien praten en dat u de consequenties wel wist wanneer u haar toch nog zou blijven zien. Ook sloegen ze u in elkaar.

De volgende dag kwam uw vriendin bij u thuis langs. U zei dat jullie geen relatie meer konden hebben want dat haar broers u hadden bedreigd. Nadat jullie elkaar één week niet meer hadden gesproken, kwam ze langs bij u thuis en zei ze dat ze opnieuw een relatie met u wou. U accepteerde dat en jullie spraken af om elkaar elke vrijdag in de namiddag bij u thuis te zien. Telkens ze naar uw huis kwam, schminkte ze haar gezicht en droeg een hijab om zo onherkenbaar te zijn.

Vanaf eind september 2018 begon u intieme betrekkingen te hebben met uw vriendin. In november 2018 hadden haar ouders echter een vermoeden dat zij zwanger was en lieten haar een test afnemen. Toen deze positief bleek te zijn, wilden haar ouders weten wie de vader was, maar uw vriendin wou dit niet prijsgeven. Haar familie sloeg haar vervolgens en uiteindelijk vertelde ze hen de waarheid. Daaropvolgend kwamen haar broers naar u thuis. Ze sloegen u en namen u mee naar het politiebureau van Karan. U werd in de gevangenis gestoken met vijf anderen en haar broers informeerden u dat ze uw vriendin zouden dwingen tot een abortus. Tijdens uw gevangenschap sloegen haar broers u meermaals.

Uw moeder ging vervolgens naar een oudere man van de Abgalclan. Het was een klant van haar die altijd goed was geweest voor haar. Hij kwam naar de gevangenis en vroeg of u schuldig was, wat u ontkende. Hierop stelde hij zich garant voor u en overtuigde de commissaris om u vrij te laten. Indien echter uit onderzoek zou blijken dat u schuldig was, moest u terug naar de gevangenis. U dook na uw vrijlating samen met uw familie onder bij een vriendin van uw moeder in de wijk Medina te Mogadishu. U verbleef hier tot aan uw vertrek uit Somalië en uw moeder regelde ondertussen uw reis en verkocht in maart 2019 jullie huis om aan geld te geraken.

U verliet Somalië in mei 2019 en reisde via Turkije, Griekenland en Italië naar België. U kwam aan in België op 5 september 2019, waar u op 6 september 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer naar Somalië vreest u vermoord te worden door de broers van uw vriendin.

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u uw vriendin S.A.H., die tot een meerderheidsclan behoort, zwanger had gemaakt en haar broers u bijgevolg zouden willen vermoorden aangezien u tot een minderheidsclan behoort. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden vervolgingsfeiten.

Om te beginnen blijkt dat u niet als minderjarige kan worden beschouwd. U verklaarde bij aankomst in België geboren te zijn op 8 januari 2003 en bijgevolg minder dan 17 jaar oud te zijn in september 2019. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de Federale Overheidsdienst Justitie op 25 september 2019 in verband met de medische testen tot vaststelling van uw leeftijd, dient te worden besloten dat u op dat moment 21.5 jaar of ouder was, met een standaarddeviatie van 2 jaar. Bijgevolg kan u niet worden beschouwd als minderjarige en kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind evenmin op u worden toegepast. U legt geen documenten voor die het tegendeel aantonen. Geconfronteerd met de vaststelling dat u niet minderjarig bleek te zijn, stelt u enkel gezegd te hebben wat uw moeder u had verteld en dat u het resultaat moet aannemen omdat u geen bewijs heeft om het tegen te spreken (CGVS, p.7). Nochtans verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) expliciet dat u een geboorteakte heeft en dat deze bij uw moeder is (Verklaring DVZ, punt 25). Dat u bij de DVZ spontaan deze geboorteakte aanhaalt valt moeilijk te verenigen met uw bewering dat u zich voor uw leeftijd enkel op de verklaring van uw moeder kon baseren. Dat u ten onrechte beweert minderjarig te zijn, doet dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Door het grote verschil tussen de door u ingeroepen leeftijd en uw werkelijke kunnen ook grote vraagtekens geplaatst worden bij uw bewering dat uw moeder de kostwinner was en dat u niet werkte omdat uw enige verantwoordelijkheid de zorg voor uw jongere broers en zussen was (CGVS, p.14).

Vervolgens heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u behoort tot de minderheidsclan Boon. Zo benoemt u uw clan steevast als 'Boon' (CGVS, p.4,6). Echter is dit een pejoratieve benaming die meerderheidsclans gebruiken om minderheidsgroepen in het algemeen mee aan te duiden (zie informatie in het administratieve dossier). Gevraagd of er nog andere namen gebruikt worden voor uw clan antwoordt u eveneens ontkennend (CGVS, p.6). Het is allerminst aannemelijk dat iemand die tot een minderheidsgroep behoort naar zijn eigen groep zou verwijzen met een pejoratief woord als 'Boon'. Bijgevolg kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering tot de clan Boon te behoren.

Bovendien is Boon geen specifieke clan, maar wordt de term in Somalië gebruikt als overkoepelende term voor verschillende beroepsgroepen die geen voorouderlijke band hebben. Boon noch de beroepsgroepen die eronder vallen zijn traditionele, op afkomst gestoelde clans (zie informatie in het administratieve dossier). Uw bewering dat Mohamed Gorgaarte, Gafow, Madarale, Halane en Adan subclans zijn van Boon is dan ook niet plausibel (CGVS, p.4). Bovendien somt u exact dezelfde subclans op wanneer u gevraagd wordt uw eigen clanlijn op te sommen (CGVS, p.4), wat de geloofwaardigheid van uw afkomst als Boon verder ondermijnt.

Ook stelt u gediscrimineerd te worden omwille van uw afkomst als Boon. Zo moest u bij het voetballen met de anderen op de bank wachten en mocht u pas meedoen als er één van de anderen moe was (CGVS, p.4). Ook legt u vage verklaringen af over gevechten waarbij de andere kinderen zich groepeerden en niemand u kwam helpen (CGVS, p.5) en noemden de andere kinderen u vaak Boon (ibid.).

Gezien uw afkomst als Boon reeds als niet geloofwaardig wordt beschouwd, kan er aan deze elementen van discriminatie evenmin geloof worden gehecht. Bovendien stemt het beeld dat u schetst van uw leven niet overeen met iemand die behoort tot een onderdrukte groep. Zo dient erop gewezen te worden dat uw ouders reeds generaties lang een huis bezitten in Mogadishu, waren zowel uw moeder als vader aan het werk en bent u ook naar een privéschool kunnen gaan (CGVS, p.9). De levensomstandigheden van u en uw familieleden zoals ze door u werden beschreven, wijzen aldus geenszins op een achtergestelde positie omwille van jullie beweerde behoren tot de Boon.

Daar er geen geloof wordt gehecht aan uw behoren tot de minderheidsgroep Boon, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u aanhaalt als gevolg hiervan. U stelt namelijk dat de broers van uw vriendin S.A.H. u zouden willen vermoorden omdat u tot de Boon behoort en ze niet willen dat u een relatie heeft met haar. Het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen wordt nog bevestigd door een aantal andere vaststellingen die de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnen.

Zo stelt u dat u, na de initiële confrontaties met de broers van S.A.H., de relatie stopzette maar dat u deze een week later op vraag van S.A.H., in het geheim hervatte. Jullie zagen elkaar dan elke vrijdag in de namiddag bij u thuis. Telkens ze naar uw huis kwam, droeg S.A.H. een hijab en schminkte ze haar gezicht om onherkenbaar te zijn. Op die manier wist niemand dat zij bij u kwam en dat jullie nog een relatie hadden (CGVS, p. 15, 18-19). Het is echter niet plausibel dat jullie op die manier jullie relatie en de bezoeken van S.A.H. aan uw huis, verborgen zouden kunnen houden of dat jullie dat zelfs maar zouden denken. S.A.H. woonde namelijk slechts twee huizen van u vandaan (CGVS, p. 15). Er kan dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat het zou opvallen als een vrouw met hijab en geschminkt gezicht maandenlang 's vrijdags uit het huis van S.A.H. naar uw huis zou komen. Het zou niet lang duren voor de mensen in de buurt zich hierover vragen zouden beginnen stellen en de roddelmachine op gang zou komen. Gezien u stelde dat u reeds tweemaal een conflict met de broers van S.A.H. had gehad en door hen zelfs was in elkaar geslagen, kan er ook worden van uitgegaan dat zij wantrouwig zouden zijn en de bewegingen van hun zus in de gaten zouden houden. Het komt dan ook niet aannemelijk over dat niemand zou opmerken wat er gaande was of dat jullie zouden denken dat dit kon lukken. Dit gegeven ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Nog minder aannemelijk is de manier waarop u aanbrengt dat uw moeder niet op de hoogte zou zijn geweest van uw relatie (CGVS, p.23-24). Zij zou wel geweten hebben dat S.A.H. bij jullie thuis kwam, maar ze had geen vermoeden over een relatie omdat het haar volgens u niet interesseerde (CGVS, p.17, 18, 24). Echter, gezien de door u voorgehouden context dat u tot de minderheid Boon behoorde en jullie hierdoor problemen hadden met de andere bewoners, is het vreemd dat uw moeder zich er toch geen vragen bij zou stellen. Nog los van het problematische karakter van het feit dat er een ongehuwde vrouw op regelmatige basis alleen bij u op bezoek kwam, kon ze immers redelijkerwijs vermoeden dat dit u problemen zou kunnen opleveren gezien S.A.H. tot een meerderheidsclan behoorde.

Nog merkwaardiger wordt het wanneer u vertelt hoe de familie van S.A.H. te weten kwam dat u de vader van het kind was. U stelt dat de familie haar mishandelde om te weten te komen van wie zij zwanger was maar dat zij uw naam niet zei. Toen de familie haar bleef slaan kwam ze opnieuw in het geheim, met geschminkt gezicht, naar u thuis. Daar stelde ze u op de hoogte dat ze uw naam omwille van de mishandeling niet langer kon verzwijgen, waarop ze terug naar huis ging en uw naam opbiechtte. Pas daarna kwamen haar broers bij u (CGVS, p. 16). Het komt in de eerste plaats niet aannemelijk over dat de familie van S.A.H. haar op dat moment nog zouden toestaan dat ze zich zou opmaken en er alleen zou op uittrekken. Het komt evenmin aannemelijk over dat de broers van S.A.H. pas dan zouden denken dat u in het spel was, gezien de door u ingeroepen eerdere incidenten (CGVS, p.15).

Vervolgens legt u ook tegenstrijdige verklaringen af betreffende de uitvoering van de abortus. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS antwoordt u ontwijkend op de vraag of de abortus is gebeurd. Zo stelt u bij het CGVS dat de broers van S.A.H. in de gevangenis naar u toe kwamen en zeiden dat de zwangerschap beëindigd zou worden (CGVS, p.16). Ook stelt u dat haar broer naar u toe kwam en zei dat het een schande was om de oom van een Boonkind te zijn en dat hij alles zou doen om zijn waardigheid te redden (CGVS, p.19). Nogmaals gevraagd of de abortus plaatsvond, stelt u dat uw vriendin zei dat ze de abortus ging doen, want dat haar broers haar ertoe dwongen en u herhaalt dat haar broer zei dat hij het ging doen toen u in de gevangenis was (ibid).

Bij de DVZ verklaarde u echter dat de abortus twee weken voor uw arrestatie plaatsvond (Vragenlijst DVZ, vraag 2). Moesten deze feiten werkelijk hebben plaatsgevonden houdt het geen steek dat u bij de DVZ zou weten dat de abortus twee weken voor uw aanhouding gebeurde en dat u dat tijdens uw persoonlijk

onderhoud niet meer zou weten. Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bijkomend wordt vastgesteld dat u op de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling enkel inriep dat u werd gediscrimineerd door een andere clan en dat jullie in de minderheid waren. U maakte in het geheel geen melding van uw beweerde relatie. Pas bij uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, op 20 december 2019, haalt u als hoofdreden voor uw verzoek om internationale bescherming de relatie met en de zwangerschap van S.A.H. aan (Vragenlijst DVZ, vraag 1, 4). Dat u dit niet eerder vermeldde terwijl net dat het hoofdprobleem was, is dan ook een sterke indicatie dat dit een later bedenksel is om aan uw verzoek substantie te geven.

Op basis van het bovenstaande worden de ingeroepen feiten niet aannemelijk bevonden. Daardoor vormen zij geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Het CGVS ontving enkele opmerkingen van uw advocaat bij de notities van het persoonlijk onderhoud (ontvangen op dd. 08.07.2020). In de eerste plaats wordt er een spellingscorrectie doorgegeven van een naam. Dit staat echter niet ter discussie in deze beslissing. Vervolgens wordt het jaartal waarop u een relatie begon met S.A.H. gewijzigd van 2018 naar 2017. Dit punt wordt echter niet betwist in deze beslissing. Bijgevolg doen deze opmerkingen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

U bent er aldus niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 21 april 2020 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20200421.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst,

maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 21 april 2020) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. In Mogadishu gebruikt al-Shabaab, in tegenstelling tot de rurale gebieden, dan ook eerder terreur en politiek geweld. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven, IED's) en door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden aan de overheid en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten). De meeste gewelddaden in de hoofdstad worden toegeschreven en/of opgeëist door al-Shabaab. De door al-Shabaab geclaimde aanslagen viseren zowel overheidsgebouwen, overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen als restaurants en hotels populair bij regerings- en veiligheidspersoneel. Hierbij vallen soms burgerdoden. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Al-Shabaab stelt zelf dat ze geen burgers viseren als doelwit, maar dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Door de toegenomen militaire acties in 2019 tegen al-Shabaab in de regio rond de hoofdstad en het opvoeren van de veiligheidsmaatregelen in de stad, daalt het aantal complexe aanslagen met autobommen in de hoofdstad. Het aantal aanslagen met IED's neemt echter toe. Eind december 2019 maakt al-Shabaab met een aanslag op een druk kruispunt naar schatting bijna 100 doden, waaronder burgers. Deze aanslag zet kwaad bloed bij de bevolking die dit toont in een betoging enkele dagen later. Voor de eerste keer verontschuldigt al-Shabaab zich publiekelijk voor de burgerdoden en de geleden materiële schade. De activiteiten van ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) zijn erg beperkt in de hoofdstad. Zo eist ISS in de onderzochte periode slechts twee gewelddadige incidenten op. Naast gewelddaden door terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, AMISOM en onbekende gewapende groepen. Er is ook sprake van gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. In vergelijking met de vorige verslagperiode is het totaal aantal gewelddadige incidenten gemiddeld echter gedaald. Ook het aantal gewelddadige incidenten waar specifiek burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians), is verder gedaald. Het merendeel van deze incidenten zijn gerichte moorden met vuurwapens, meestal op zakenlui, ambtenaren en clanoudsten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan

de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van de economische activiteit en een lichte verbetering van sociale basisdiensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. De snelle verstedelijking zorgt voor een boost in de bouwsector. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is en voor vele uitdagingen staat. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. De inspanningen van de lokale bevolking en de terugkerende Somaliërs uit de diaspora veranderen de economische scene in Mogadishu. Wat de sociale basisdiensten betreft, dient te worden opgemerkt dat, ondanks de armoede in Mogadishu, de toegang tot basisvoorzieningen zoals elektriciteit, water, riolering, verbeterde huisvesting, onderwijs en gezondheid hoger is in de hoofdstad dan in de rest van het land. Zo telt Mogadishu een zestigtal ziekenhuizen, zowel publieke en privéklinieken, en een negentigtal gezondheidscentra. Voorts zijn er ongeveer 250 basisscholen, 200 middelbare scholen en ongeveer 100 instellingen voor hoger onderwijs te vinden. In november 2018 lanceerde men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu. De toegenomen stabiliteit leidt ertoe dat steeds meer jongeren toetreden tot het basis- en secundair onderwijs. In juni 2019 studeerden voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten af aan de Somali National University in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, artikels 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM");".

Verzoeker voert aan dat hij ernstige vervolgingen heeft ondergaan, die plaatsvonden in de context van gewelddadige conflicten in Somalië, verbonden aan het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3, § 4, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers (vrees voor) vervolging is immers gebaseerd op zijn behoren tot een etnische groep. Verzoeker werd zijn hele leven gediscrimineerd omdat hij tot de “Boon”-clan behoorde en werd het slachtoffer van geweld omdat hij een relatie had met iemand van een andere clan. Uit de informatie in het administratief dossier kan blijken dat de “Boon”-clan beschouwd wordt als een etnische groep in Somalië en dit wordt niet betwist door de commissaris-generaal, aldus verzoeker. Hij citeert nog uit rechtspraak van de Raad met betrekking tot het clansysteem in Somalië.

Verzoeker meent dat de motivering in de bestreden beslissing onvoldoende is om de geloofwaardigheid van zijn relaas in vraag te stellen en verwijst hiervoor naar zijn tweede middel. Zijn verklaringen dienen op een objectieve wijze te worden bekeken, rekening houdend met de algemeen beschikbare informatie over Somalië. Verzoeker benadrukt dat er, op basis van de objectieve informatie en zijn eenduidige en coherente verklaringen, voldoende elementen zijn om zijn vrees voor vervolging als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van *“het voordeel van de twijfel”*. In dat geval dient artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet te worden toegepast. De commissaris-generaal spreekt het vermoeden dat voortvloeit uit deze bepaling niet draagkrachtig tegen en toont niet aan dat verzoeker geen risico loopt om bij een terugkeer naar Somalië opnieuw slachtoffer te zijn van deze vervolgingen.

Verzoeker geeft verder een theoretische toelichting over de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, b), of c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat eerst in op *“het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”* in zijn hoofde bij een terugkeer naar Somalië, in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat zijn relaas wordt bevestigd door verschillende rapporten inzake de *“betreurenswaardige”* veiligheidssituatie in Somalië. Hij wijst er nog op dat de bestreden beslissing zich baseert op rapporten van UNHCR van 2014 en 2016 bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië, terwijl er recentere rapporten zijn. Verzoeker acht de motivering in de bestreden beslissing om deze reden niet draagkrachtig. Hij citeert uit recente rapporten van Amnesty International, Human Rights Watch, USDOS en de UN Security Council (verzoekschrift, stukken 3-6) over de veiligheidssituatie in Somalië in het algemeen.

Wat de veiligheidssituatie in Mogadishu betreft, wijst verzoeker er vooreerst op dat *“het CGVS op ene kant zich niet heeft uitgesproken over de kwestie van punt b), en op de andere erkent dat de situatie in Mogadishu gevaarlijk en volatiele is.”* Hij stelt ook vast dat de commissaris-generaal de *“gevaarlijkheid van de situatie in Mogadishu”* niet betwist. Verzoeker meent dat hij, gezien de situatie in Mogadishu die de commissaris-generaal zelf als zeer problematisch en ernstig beschrijft, een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van foltering of een onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing bij een terugkeer naar Mogadishu.

Verzoeker benadrukt verder dat de stelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, bevestigd wordt door recente rapporten en artikels. Hij citeert hierbij uit recente persartikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in Mogadishu (verzoekschrift, stukken 7-10). Hij meent dat het feit dat er willekeurige aanvallen en terroristische aanslagen tegen burgers plaatsvinden en dat de Somalische autoriteiten niet in staat zijn om bescherming te bieden, een duidelijk risico creëert voor verzoeker om hier het slachtoffer van te worden, ongeacht of dit geweld voldoet aan de definitie van *“willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert verder aan dat er ook sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van een willekeurig geweld ingeval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Hij benadrukt vooreerst dat de commissaris-generaal zijn herkomst uit Mogadishu niet betwist. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw dienen te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet te evalueren, wijst verzoeker erop dat *“een “wiskundige” redenering, gebaseerd op de verhouding tussen het aantal slachtoffers, de oppervlakte van het grondgebied, en het aantal personen die zich daar vinden, niet aanvaard mag worden om het risico te analyseren.”*

Bovendien is verzoeker van mening dat de commissaris-generaal de conclusie dat er in Mogadishu geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt, te overhaast trekt. Hij citeert hierbij uit de arresten *“Diakité”* en *“Elgafaji”* van het Hof van Justitie met betrekking tot interpretatie van de begrippen binnenlands gewapend conflict en willekeurig geweld.

Verzoeker meent dat uit analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu duidelijk blijkt dat er ernstige veiligheidsproblemen zijn en dat een verzoeker bij diens terugkeer naar Mogadishu louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt. Hij verwijst hierbij naar de door hem geciteerde persartikels waaruit blijkt dat er in Mogadishu regelmatig willekeurige aanslagen door Al-Shabaab plaatsvinden en er een hoog aantal burgerslachtoffers valt. Verzoeker citeert hierbij nog uit informatie van de UN Security Council en de COI Focus *“Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van Cedoca van 21 april 2020 (verzoekschrift, stukken 8 en 12). Hij citeert ook nog uit een rapport van het Canada Immigration and Refugee Board met betrekking tot het toegenomen gevaar voor terugkeerders (*Ibid.*, stuk 13).

Verzoeker geeft nog een theoretische toelichting over artikelen 2 en 3 van het EVRM. Hij besluit dat hij bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), en c), van de Vreemdelingenwet.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 48/6 §5 van de vreemdelingenwet, artikel 17 §2 van de Koninklijk besluit tot regeling van de werking van, de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2013. en de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoeker voert aan dat de motivering in de bestreden beslissing, op basis waarvan aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Hij gaat in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing:

(1) Verzoeker geeft vooreerst aan te volharden in zijn verklaringen over zijn leeftijd. Hij werd geboren op 8 januari 2003, is thans zeventien jaar oud en heeft Somalië verlaten op zestienjarige leeftijd. Hij merkt op dat hij bij zijn moeder tracht zijn geboorteakte te bekomen teneinde zijn geboortedatum vast te stellen. Aldus benadrukt verzoeker dat hij van goede trouw is bij de *“bewijsverkrijging”*. Hij citeert hierbij nog uit paragraaf 196 van de Proceduregids van de UNHCR.

Verzoeker merkt tevens op dat de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie inzake zijn leeftijdsbepaling zich niet in het administratief dossier dat hij ontving bevindt, zodat verzoeker de inhoud ervan niet kan controleren.

Verzoeker benadrukt nog dat, naast het feit dat hij zeer jong was ten tijde van de gebeurtenissen, hij slechts één jaar privéschool heeft gevolgd en voor de rest enkel naar de Koranschool is geweest. Hij meent dat, gelet op zijn profiel, niet kan worden verwacht dat *“zijn verhaal zo spontaan, gestructureerd en gedetailleerd zou zijn als het verhaal dat door een oudere, beter opgeleide en meer serene persoon zou worden verteld.”* Hij meent dat het niveau voor de beoordeling van zijn geloofwaardigheid verlaagd diende te worden, doch dat dit niet het geval blijkt te zijn. Verzoeker verwijst naar artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en naar *“het handvest voor de hoorzitting van het CGVS”*. Hij voert aan dat de beoordeling van de commissaris-generaal te streng en te subjectief is en stelt dat *“het onderzoek naar de geloofwaardigheid in zekere zin het onderzoek naar de angst als zodanig heeft overschaduwd.”* Hij vraagt de Raad om dit objectief te onderzoeken.

(2) Waar de bestreden beslissing het niet geloofwaardig vindt dat verzoeker zichzelf als *“boon”* aanduidt, benadrukt verzoeker dat hij zijn hele leven als *“boon”* werd benoemd.

Aan zijn advocaat liet verzoeker weten dat *“boon”* een negatieve connotatie heeft en dat zijn subclan *“Mohamed Gorgaarte”* is. Dit blijkt tevens uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waaruit hij citeert. Verzoeker acht het wel mogelijk dat hij zich als *“boon”* definieert omdat hij zo zijn hele leven werd omschreven. Hij citeert uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit volgens hem blijkt dat hij dikwijls over *“boon”* spreekt in verband met hoe andere mensen hem zien.

Hij meent dan ook dat, gezien zijn jonge leeftijd, het gebruik van deze pejoratieve terminologie niet aan hem kan worden verweten, omdat hij al zijn hele leven zo wordt genoemd.

Verzoeker wijst er verder nog op dat de commissaris-generaal hem niet heeft geconfronteerd met deze *“mogelijke terminologische tegenstrijdigheid”* en verwijst hierbij naar artikel 17, § 2, van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het feit dat deze kennelijke tegenstrijdigheid wordt gebruikt om een grief te rechtvaardigen, terwijl verzoeker niet in de gelegenheid werd gesteld om dit uit te leggen, maakt de beslissing volgens verzoeker onregelmatig. Hij acht dit des te relevant gezien zijn lidmaatschap van de Boon centraal staat in zijn relaas, zodat een grondig onderzoek dient gevoerd te worden hieromtrent.

(3) Waar de bestreden beslissing stelt dat de beweerde discriminatie waar verzoeker slachtoffer van zou zijn omwille van zijn clan niet geloofwaardig is, wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal louter voorbeelden geeft van discriminatie zoals blijkt uit verzoekers verklaringen, zonder aan te tonen waarom deze inherent ongeloofwaardig zijn. Hij acht het door de commissaris-generaal vermeende gebrek aan geloofwaardigheid van deze discriminatie als gevolg van de vermeende ongeloofwaardigheid van zijn lidmaatschap tot de *“boon”*, *“een overhaaste redenering des te meer gezien de tekortkoming in de instructie in dit verband”*.

Verzoeker meent nog dat de motivering in de bestreden beslissing dat uit zijn verklaringen inzake zijn situatie niet blijkt dat hij tot een onderdrukte groep behoort, gebrekkig is en aldus niet kan worden gevolgd. Hij licht toe dat zijn moeder slager was omdat dit de enige job is die ter beschikking stond van haar etnische groep. Hij citeert tevens uit informatie van de Australische overheid waaruit blijkt dat de term *“boon”* verwijst naar leden van een clan die geadopteerd zijn in een andere clan en die gezien worden als leden, maar die veracht worden vanwege hun lage of onbekende afkomst. Hij stelt dus dat, hoewel zijn economische situatie dichterbij die van de etnische meerderheidsclan ligt, hij toch als ondergeschikt wordt beschouwd. Dit is tevens de oorzaak van de vervolging die hij onderging.

(4) Waar de bestreden beslissing motiveert dat de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn omdat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij tot een minderheidsclan behoort, stelt verzoeker dat dit punt, gelet op bovenstaand verweer, terzijde dient te worden geschoven, daar *“[d]it inderdaad een overhaaste redenering [is] gezien de tekortkoming in de instructie van het lidmaatschap van de verzoeker aan de Boon clan.”*

(5) Waar de bestreden beslissing stelt dat de bezoeken van S.A.H. aan verzoeker niet aannemelijk zijn, herhaalt verzoeker zijn verklaringen dat zij elke vrijdag naar zijn huis kwam en dit geheim kon houden omdat ze volledig gesluierd was. Hij meent dat *“[a]ls de verwerende partij dit in vraag stelt, was het aan de protection officer om het onderzoek voort te zetten, gelet op de kwetsbare situatie van verzoekster (leeftijd en opleiding), hetgeen niet het geval was, waardoor inbreuk werd gemaakt op artikel 48/6, §5 van de vreemdelingenwet.”*

(6) Waar de bestreden beslissing opmerkt dat verzoekers verklaringen over het feit of zijn moeder op de hoogte was van zijn geheime relatie niet aannemelijk zijn, benadrukt verzoeker dat hij zijn moeder niets verteld heeft over zijn liefde voor S.A.H. en dat zij nooit thuis was wanneer S.A.H. op bezoek kwam. Verzoeker acht het mogelijk dat zij niets van hun relatie wist omdat zij overdag werkte, zoals verklaard werd tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij meent dat: *“Dan, moet het onderscheiden zijn tussen de vraag als de moeder over de relatie iets wist en de vraag wat de verzoeker aan zijn moeder vertaalde. Het is mogelijk dat de verzoeker zeker was dat zijn moeder niets wiste, en dat ze in werkelijkheid zich vermoed dat iets gebeurde. Dit punt kan dus geen invloed hebben aan de geloofwaardigheid van het verhaal van de verzoeker. De motivering van verwerende partij is niet draagkrachtig.”*

(7) Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekers verklaringen over het moment waarop de familie van S.A.H. te weten kwam dat ze zwanger was van verzoeker, niet aannemelijk zijn, wijst verzoeker er vooreerst op dat hij dergelijke informatie indirect heeft verkregen van S.A.H. Hij acht het mogelijk dat zij, vanwege verschillende emoties, bepaalde details niet uitgelegd heeft.

Verzoeker acht het verder omwille van twee redenen mogelijk dat haar familie toestond dat S.A.H. zich opmaakte en alleen naar buiten ging, namelijk (1) haar broers waren op vrijdagmiddag vaak afwezig en (2) zij woonde niet ver, dus de bezoeken aan het huis van verzoeker waren kort en zij was slechts tijdelijk afwezig van haar huis. Zij benadrukt dat zij een zekere flexibiliteit kende om op vrijdagmiddag naar het huis van verzoeker te gaan, waardoor deze bezoeken geheim konden worden gehouden.

(8) Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment van de abortus, ontkent verzoeker dat hij bij het invullen van de CGVS-vragenlijst zou hebben verklaard dat de abortus twee weken voor zijn arrestatie plaatsvond. Verzoeker schrijft dit toe aan een fout in de vertaling of het feit dat hij misbegrepen werd. Hij licht nog toe dat zijn detentie twee weken duurde, zodat de vermelde twee weken in de CGVS-vragenlijst zeer waarschijnlijk betrekking heeft op de duur van zijn detentie en niet op het tijdstip van de abortus. Gezien de context waarin dit interview plaatsvond is het volgens verzoeker zeer waarschijnlijk en samenhangend dat een misverstand verantwoordelijk is voor deze “*tegenstrijdigheid*”.

(9) Waar de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker zijn problemen omwille van zijn relatie niet vermeldt bij het invullen van de Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, wijst verzoeker er vooreerst op dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet werd geconfronteerd met deze vaststelling. Verder benadrukt hij dat hij gevraagd werd om beknopt te zijn in zijn antwoorden, wat hij heeft gedaan en dat de problemen die hij kende omwille van zijn relatie voortkomen uit de discriminatie van “*Boons*”.

Verzoeker besluit dat de motivering in de bestreden beslissing niet draagkrachtig is. Hij wijst erop dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven en dat hem aldus “*het voordeel van de twijfel*” dient te worden toegekend. Zijn verklaringen komen overeen met de beschikbare informatie, zijn eenduidig, van goede trouw, spontaan en duiden persoonlijke ervaringen aan. Zij bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft, zodat er voldoende elementen zijn om zijn verklaringen als “*vastgesteld*” te beschouwen.

Verzoeker geeft ten slotte nog een theoretische toelichting omtrent “*het voordeel van de twijfel*”.

Verzoeker meent nog dat het onmogelijk is dat de commissaris-generaal met “*alle kennis der zaken*” een draagkrachtige beslissing kan nemen over zijn nood aan internationale bescherming. Er bestaan voldoende objectieve elementen die verzoekers eenduidige en nauwkeurige verklaringen ondersteunen opdat zijn relaas als geloofwaardig kan worden beschouwd, indien nodig op basis van “*het voordeel van de twijfel*”. De bestreden beslissing is niet overtuigend en draagkrachtig gemotiveerd en de commissaris-generaal heeft verzoekers verklaringen en de beschikbare informatie niet met de vereiste objectiviteit behandeld. Verzoeker volhardt aldus dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- het artikel “*Human rights in Africa: Review of 2019 - Somalia*” van Amnesty International van 8 april 2020 (stuk 3);
- het “*World Report 2020 – Somalia*” van Human Rights Watch van 14 januari 2020 (stuk 4);
- het “*Country Report on Human Rights Practices 2019 – Somalia*” van USDOS van 11 maart 2020 (stuk 5);
- het “*Situation in Somalia – Report of the Secretary-General*” van de UN Security Council van 13 augustus 2020 (stuk 6);
- het artikel “*Trois morts dans un attentat suicide à Mogadiscio*” van VoaAfrique van 9 september 2020 (stuk 7);
- het artikel “*Tracking conflict worldwide*” van International Crisis Group (stuk 8);
- het artikel “*Somalie: 2 morts dans un attentat*” van AfricaNews van 3 maart 2020 (stuk 9);
- het artikel “*Mogadiscio frappé par un nouvel attentat aveugle*” van Libération van 29 december 2019 (stuk 10);
- het artikel “*La réception du droit européen de l’asile en droit belge: la directive qualification*” van L. Leboeuf en S. Sarolea van 2014 (stuk 11);
- de COI Focus “*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van Cedoca van 21 april 2020 (stuk 12);
- het rapport “*Somalia: Frequency of members of the diaspora returning to live in the country, and particularly in Mogadishu, availability of housing and employment to diaspora returnees, including difficulties related to clan membership and economic opportunities*” van Immigration and Refugee Board of Canada van 13 maart 2015 (stuk 13);
- een uittreksel uit het “*Handbook on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*” (stuk 14).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische toelichting over een aantal van deze bepalingen, laat op zich niet toe om vast te stellen dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

In casu stelt de Raad vooreerst vast dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn leeftijd. Verzoeker volhardt in zijn verzoekschrift in zijn verklaringen dat hij geboren werd op 8 januari 2003 en benadrukt dat hij zijn Somalische geboorteakte tracht te bekomen om deze geboortedatum vast te stellen. Hij wijst op informatie van UNHCR (verzoekschrift, stuk 14) met betrekking tot de moeilijkheden voor verzoekers om internationale bescherming om hun relaas te staven aan de hand van documenten. De Raad merkt in deze vooreerst op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud nog verklaarde dat hij geen bewijzen had van zijn leeftijd (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 7), hoewel hij bij aanvang van de procedure wel verklaard had over een geboorteakte te beschikken (DVZ-verklaring, stuk 5, p. 10). Verzoekers verklaringen over het al dan niet bezitten van een geboorteakte zijn, zoals bovendien reeds terecht werd vastgesteld in de bestreden beslissing, inconsistent, hetgeen reeds afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn geboorteakte. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn geboortedatum, zoals deze volgens verzoeker tevens op zijn geboorteakte zou vermeld staan, niet overeenstemmen met het resultaat van het leeftijdsonderzoek uitgevoerd door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie. Dat de beslissing van de Dienst Voogdij niet zou zijn bijgesloten in het administratief dossier dat verzoeker heeft gekregen betreft een blote bewering. In het thans voorliggende administratief dossier werd de beslissing wel teruggevonden en in deze beslissing werd de conclusie van het leeftijdsonderzoek opgenomen. Hoe dan ook doet verzoekers kritiek geen afbreuk aan de vaststellingen in deze beslissing van de Dienst Voogdij, nu het resultaat van de medische analyse niet werd betwist. Verzoeker had immers de mogelijkheid om deze beslissing aan te vechten bij de Raad van State, doch legt in onderhavige procedure geen bewijs voor dat dergelijk beroep is ingediend. Voor de Raad staat de beslissing van de Dienst Voogdij die is genomen ten aanzien van verzoeker dan ook vast. Het feit dat in deze beslissing van de Dienst Voogdij van 25 september 2019 wordt gesteld dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker 21,5 jaar oud is met een standaarddeviatie van 2 jaar, toont wel degelijk aan dat het uitgesloten is dat verzoeker minderjarig zou zijn. Verzoeker kan dan ook niet *“het voordeel van de twijfel”* worden verleend wat zijn verklaringen over zijn leeftijd betreft. Het feit dat verzoeker, na confrontatie met de resultaten van het leeftijdsonderzoek, tijdens de procedure en thans in zijn verzoekschrift nog steeds vasthoudt aan zijn ongeloofwaardig geachte geboortedatum, toont aan dat verzoeker bewust tracht de Belgische instanties te misleiden. De vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

In de bestreden beslissing werd dan ook op pertinente en correcte wijze geoordeeld dat:

“Om te beginnen blijkt dat u niet als minderjarige kan worden beschouwd. U verklaarde bij aankomst in België geboren te zijn op 8 januari 2003 en bijgevolg minder dan 17 jaar oud te zijn in september 2019. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de Federale Overheidsdienst Justitie op 25 september 2019 in verband met de medische testen tot vaststelling van uw leeftijd, dient te worden besloten dat u op dat moment 21.5 jaar of ouder was, met een standaarddeviatie van 2 jaar. Bijgevolg kan u niet worden beschouwd als minderjarige en kan de Internationale Conventie voor de rechten van

het kind evenmin op u worden toegepast. U legt geen documenten voor die het tegendeel aantonen. Geconfronteerd met de vaststelling dat u niet minderjarig bleek te zijn, stelt u enkel gezegd te hebben wat uw moeder u had verteld en dat u het resultaat moet aannemen omdat u geen bewijs heeft om het tegen te spreken (CGVS, p.7). Nochtans verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) expliciet dat u een geboorteakte heeft en dat deze bij uw moeder is (Verklaring DVZ, punt 25). Dat u bij de DVZ spontaan deze geboorteakte aanhaalt valt moeilijk te verenigen met uw bewering dat u zich voor uw leeftijd enkel op de verklaring van uw moeder kon baseren. Dat u ten onrechte beweert minderjarig te zijn, doet dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Door het grote verschil tussen de door u ingeroepen leeftijd en uw werkelijke kunnen ook grote vraagtekens geplaatst worden bij uw bewering dat uw moeder de kostwinner was en dat u niet werkte omdat uw enige verantwoordelijkheid de zorg voor uw jongere broers en zussen was (CGVS, p.14)."

De bestreden beslissing oordeelde verder terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij tot een minderheidsclan zou behoren. De bestreden beslissing oordeelde op dit punt vooreerst op pertinente en correcte wijze dat:

"Vervolgens heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u behoort tot de minderheidsclan Boon. Zo benoemt u uw clan steevast als 'Boon' (CGVS, p.4,6). Echter is dit een pejoratieve benaming die meerderheidsclans gebruiken om minderheidsgroepen in het algemeen mee aan te duiden (zie informatie in het administratieve dossier). Gevraagd of er nog andere namen gebruikt worden voor uw clan antwoordt u eveneens ontkennend (CGVS, p.6). Het is allerminst aannemelijk dat iemand die tot een minderheidsgroep behoort naar zijn eigen groep zou verwijzen met een pejoratief woord als 'Boon'. Bijgevolg kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering tot de clan Boon te behoren."

Bovendien is Boon geen specifieke clan, maar wordt de term in Somalië gebruikt als overkoepelende term voor verschillende beroepsgroepen die geen voorouderlijke band hebben. Boon noch de beroepsgroepen die eronder vallen zijn traditionele, op afkomst gestoelde clans (zie informatie in het administratieve dossier). Uw bewering dat Mohamed Gorgaarte, Gafow, Madarale, Halane en Adan subclans zijn van Boon is dan ook niet plausibel (CGVS, p.4). Bovendien somt u exact dezelfde subclans op wanneer u gevraagd wordt uw eigen clanlijn op te sommen (CGVS, p.4), wat de geloofwaardigheid van uw afkomst als Boon verder ondermijnt."

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen dat hij tot de clan "boon", subclan Mohamed Gorgaarte behoort, en meent dat het gelet op zijn jonge leeftijd en het feit dat hij altijd als "boon" werd omschreven, niet aan hem kan worden verweten dat hij een pejoratieve term gebruikt om zijn clan aan te duiden. De Raad wijst er vooreerst op dat hierboven reeds werd geoordeeld dat aan verzoekers minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht. Verder merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, hij niet enkel naar zichzelf als "boon" verwijst in verhouding met hoe anderen hem zagen. Verzoeker verklaarde immers, toen hem bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud naar zijn clan werd gevraagd, tweemaal dat hij tot "boon" behoorde en verklaarde dat er geen andere namen zijn voor zijn clan (DVZ-verklaring, stuk 5, p. 6; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 4 en 6). De Raad treedt de bestreden beslissing bij dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker zijn eigen clan zou aanduiden met een pejoratieve term, zelfs indien hij steeds zo zou zijn genoemd door anderen. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker door zijn familie op de hoogte zou zijn gebracht van de werkelijke naam van zijn clan en de herkomst van zijn clan, nu de eigen clankennis van verzoeker een belangrijk element uitmaakt van zijn identiteit in Somalië. Uit de toegevoegde informatie (Landeninformatie, stuk 7, nr. 3) blijkt bovendien dat personen die als "boon" worden beschouwd, het zelf belangrijk vinden dat zij verschillende groepen of clans uitmaken. Dat verzoeker geen andere benaming kent voor zijn clan dan "boon" en zijn verklaringen over zijn clan niet overeenstemmen met de objectieve landeninformatie, is geheel niet aannemelijk en duidt erop dat verzoeker niet werkelijk tot een Somalische minderheidsclan behoort.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij, in strijd met artikel 17, § 2, van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003, niet werd geconfronteerd met deze terminologische tegenstrijdigheid, merkt de Raad op dat, in zoverre verzoekers ongeloofwaardige en incorrecte verklaringen over zijn eigen clan kunnen beschouwd worden als een tegenstrijdigheid, artikel 17, § 2, van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat:

"Ook stelt u gediscrimineerd te worden omwille van uw afkomst als Boon. Zo moest u bij het voetballen met de anderen op de bank wachten en mocht u pas meedoen als er één van de anderen moe was"

(CGVS, p.4). Ook legt u vage verklaringen af over gevechten waarbij de andere kinderen zich groepeerden en niemand u kwam helpen (CGVS, p.5) en noemden de andere kinderen u vaak Boon (ibid.). Gezien uw afkomst als Boon reeds als niet geloofwaardig wordt beschouwd, kan er aan deze elementen van discriminatie evenmin geloof worden gehecht. Bovendien stemt het beeld dat u schetst van uw leven niet overeen met iemand die behoort tot een onderdrukte groep. Zo dient erop gewezen te worden dat uw ouders reeds generaties lang een huis bezitten in Mogadishu, waren zowel uw moeder als vader aan het werk en bent u ook naar een privéschool kunnen gaan (CGVS, p.9). De levensomstandigheden van u en uw familieleden zoals ze door u werden beschreven, wijzen aldus geenszins op een achtergestelde positie omwille van jullie beweerde behoren tot de Boon.”

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift in essentie zijn verklaringen over zijn levensomstandigheden in Somalië en verwijst naar objectieve landeninformatie, waarbij hij aanvoert dat, hoewel de economische situatie van zijn familie dichtbij die van de meerderheidsclans ligt, hij nog steeds als ondergeschikt wordt beschouwd. De Raad merkt evenwel op dat verzoekers verklaringen over de economische situatie van zijn familie, met name dat zij al sinds meerdere generaties een huis bezitten in Mogadishu, klemmt met de objectieve landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 7, nrs. 1-3), waaruit blijkt dat leden van minderheidsclans geen land mogen bezitten en economisch een achtergestelde positie hebben. Verzoekers verklaringen over de levensomstandigheden van hem en zijn familie zijn dan ook niet aannemelijk. Bijgevolg treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij behoort tot een minderheidsclan in Somalië.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de bestreden beslissing niet aantoont waarom zijn verklaringen over de discriminatie die hij als “boon” onderging inherent ongeloofwaardig zouden zijn, merkt de Raad op dat het volstaat om vast te stellen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij tot minderheidsclan behoort, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de discriminatie die verzoeker zou hebben ondergaan in Somalië omwille van het feit dat hij tot een minderheidsclan behoort.

Gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij tot de minderheidsclan “boon” behoort, oordeelde de bestreden beslissing bovendien terecht dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker aangehaald heeft ten gevolge hiervan, zijnde dat hij vervolging vreest door de broers van zijn vriendin S.A.H., die tot de meerderheidsclan Abgal behoren, omdat zij niet willen dat hun zus een relatie heeft met iemand die tot een minderheidsclan behoort. Verzoeker wordt niet gevolgd dat dit een “overhaaste” redenering zou betreffen. Dit geldt te meer nu de bestreden beslissing terecht vaststelde dat de geloofwaardigheid van verzoekers problemen verder wordt ondermijnd door verschillende inconsistenties en ongeloofwaardigheden in zijn verklaringen hierover. De kritiek in het verzoekschrift hierover heeft hoe dan ook betrekking op een overtuigende motivering, zodat een onderzoek ervan zich niet opdringt.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat, gezien zijn jonge leeftijd en het feit dat hij bijna geen scholing heeft genoten, van hem geen even spontaan, gestructureerd en gedetailleerde relaas kan verwachten dan van een volwassene, beter opgeleide verzoeker, wijst de Raad er andermaal op dat hierboven werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers minderjarigheid. Bovendien kan zelfs van een jong persoon met beperkte scholing redelijkerwijze worden aangenomen dat hij in staat is om zijn eigen leefwereld en de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht op een coherente en geloofwaardige manier weer te geven, alsook dat hij in staat is om te antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen leven en vervolgingsfeiten. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing is dit echter niet het geval.

De verwijzing naar algemene informatie met betrekking tot de situatie van terugkeerders (verzoekschrift, stuk 13), die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar Mogadishu zou dreigen te worden gerisikeerd of vervolgd. Uit de beschikbare informatie kan geenszins worden afgeleid dat de situatie in Mogadishu van zulke aard zou zijn dat zij voor iedere terugkeerder op zich het risico met zich zou meebrengen dat hij aldaar in gevolge zijn aanwezigheid zou worden geviséerd of vervolgd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de

commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers voorgehouden vervolging, zijn beweerde ondergane ernstige schade en de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Somalië en Mogadishu (verzoekschrift, stukken 3-13) is onvoldoende individueel geconcretiseerd om een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu dient vastgesteld dat verzoeker verklaart afkomstig zijn van Mogadishu, zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door verzoeker in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat de door verzoeker toegevoegde informatie (verzoekschrift, stukken 3-13), in zoverre deze betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu, dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu is gebaseerd.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Hij voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP